

ทางรอดยางพาราไทย

โดย...รศ.ดร.อิทธิ พิศาลวานิช ศูนย์ศึกษาการค้าระหว่างประเทศ ม.หอการค้าไทย
โพลีเทคนิค

เมื่อวันอังคารที่ 30 ต.ค. 2561 ผมได้นำเสนอทวิเคราะห์ “วาระแห่งชาติยางพาราไทย : อุปสรรคและทางรอด” ซึ่งเป็นงานวิจัยที่ได้รับการสนับสนุนทุนจากสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.) ภายใต้โครงการ “การวิเคราะห์ห่วงโซ่อุปทานยางพาราไทยกับมาเลเซีย เพื่อแสวงหาแนวทางปฏิบัติที่ดีและสนองต่อความต้องการของตลาดโลก” ปี 2560

สิ่งที่ผมค้นพบจากงานวิจัยชิ้นนี้ที่ใช้เวลาในการดำเนินการวิจัย 1 ปีเต็ม พบว่า (ในเนื้อหาของงานวิจัยมีหลายส่วน) หากประเทศไทยต้องการให้ “ยางพาราของไทยมีอนาคต” ต้องดำเนินการ 14 เรื่องดังนี้ 1.ต้องปรับโครงสร้างหน่วยงานยางพาราของประเทศให้ทำงานเป็นเอกภาพ โดยแบ่งบทบาทหน้าที่ในแต่ละด้านชัดเจน เช่น งานการวิจัย งานการพัฒนาพันธุ์ การทำตลาด ซึ่งสอดคล้องและไปในทิศทางเดียวกันเหมือนที่ประเทศมาเลเซียทำ 2.กลุ่มเกษตรกรต้องรวมตัวกันเป็นเอกภาพ ซึ่งควรมีการตั้งเป็นกลุ่มตัวแทนของเกษตรกรยางพาราของประเทศหนึ่งสถาบัน ชื่อว่า “สถาบันเกษตรกรยางพาราไทย” แล้วมีตัวแทนจากกลุ่มเกษตรกรต่างๆ เข้ามาเป็นคณะกรรมการ เพื่อเสนอปัญหาของเกษตรกรยางพาราไปในทิศทางเดียวกัน และนำเสนอปัญหาเร่งด่วนให้กับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

3.การพัฒนา “อภิมหาข้อมูลยางพารา” (Big Data) เพื่อให้มีฐานข้อมูลยางพาราทั้งในประเทศและต่างประเทศทันสมัยที่สุด ทั้งนี้ควรมีหน่วยงานรับผิดชอบโดยตรงเพื่อดูแล Big Data เช่น ข้อมูลต้นทุนการผลิตที่สะท้อนต้นทุนการผลิตของแต่ละภูมิภาค 4.จัดตั้งศูนย์เตือนภัยยางแห่งชาติ (Rubber Warning Center) เพื่อให้มีแบบจำลองทางด้านเศรษฐศาสตร์ เศรษฐกิจและธุรกิจที่สามารถจะคาดการณ์การเปลี่ยนแปลงของปัจจัยในตลาดโลกที่มีผลกระทบต่อยางพาราของไทย เช่น ผลกระทบจากสงครามการค้าระหว่างสหรัฐกับจีน เป็นต้น 5.การค้าพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ยางพารา (Rubber Cross Border E-commerce : RCBEC) เพื่อส่งเสริมและผลักดันให้มีการนำยางและ

ผลิตภัณฑ์ยางไปขายบนเว็บไซต์ออนไลน์ โดยตั้งอยู่ 2 จุด คือ ท่าเรือสงขลาและท่าเรือแหลมฉบัง โครงการนี้สามารถเชื่อมกับประเทศจีน

6.ตั้งศูนย์กลางผลิตภัณฑ์ยางของโลก เพื่อเป็นศูนย์กลางการผลิตล้อเครื่องบิน ผลิตภัณฑ์อิฐผสม ยางพารา ผลิตภัณฑ์ยางพาราเพื่อการก่อสร้าง หมอนรถไฟผสมยางพารา เป็นต้น 7.จัดตั้งศูนย์ เรียนรู้และพัฒนามาตรฐานยางพาราในระดับต้นน้ำ กลางน้ำ และปลายน้ำ เพื่อสร้างความเข้าใจและ ปรับทัศนคติของชาวสวนในเรื่องของคุณภาพของผลิตภัณฑ์ และลดสิ่งปลอมปนในการผลิตยาง อีกทั้งพัฒนาประสิทธิภาพในการผลิตผลิตภัณฑ์ยางพาราทั้งในต้นน้ำ กลางน้ำ และปลายน้ำ 8.ตั้ง กองทุนเพื่อสนับสนุนเครดิตให้กับกลุ่มสหกรณ์ผลิตภัณฑ์ยางพาราเพื่อตลาดต่างประเทศ (Rubber Fund) เพื่อเป็นการแก้ปัญหาสภาพคล่องทางการเงิน 9.ส่งเสริมให้มีการผลิตยางแผ่นรมควัน คุณภาพสูง (Premium RSS) โดยผลักดันและส่งเสริมให้เกษตรกรผลิตยางแผ่นรมควันชั้นที่ 1 และ 2 หรือเรียกว่า “Premium RSS”

10.จัดตั้งศูนย์กลางการออกแบบพัฒนาผลิตภัณฑ์เชิงสร้างสรรค์และนวัตกรรมใหม่ เพื่อวิจัยและพัฒนาผลิตภัณฑ์ใหม่เพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับผลิตภัณฑ์ยาง ส่งเสริมให้มีการผลิตผลิตภัณฑ์ปลาย น้ำมากขึ้น ส่งเสริมให้นำผลงานวิจัยต่างๆ ไปใช้ในเชิงพาณิชย์ และสร้างความร่วมมือระหว่างภาครัฐ และเอกชนในการออกแบบและพัฒนาผลิตภัณฑ์ 11.ตั้ง Outlet ผลิตภัณฑ์ยางพาราไทยแต่ละจังหวัด (One Rubber one province : OROP) เพื่อจำหน่ายผลิตภัณฑ์ยางพาราของผู้ประกอบการ SMEs กลุ่มสหกรณ์และวิสาหกิจชุมชนในพื้นที่ 12.ตั้งศูนย์ทดสอบผลิตภัณฑ์และห้องทดลองในการพัฒนา ผลิตภัณฑ์ในแต่ละภูมิภาค เพื่อช่วยให้ผู้ประกอบการ SMES กลุ่มสหกรณ์ และวิสาหกิจชุมชนในพื้นที่ 13.ตั้ง ผู้แทนการค้ายางพาราของไทย (Thailand Rubber Trade Representative : TRTR) เพื่อทำหน้าที่ช่วยเหลือทางด้านการตลาดให้กับผู้ประกอบการ SMES กลุ่มสหกรณ์ และวิสาหกิจชุมชนในพื้นที่ รวมไปถึงการจัดงานแสดงสินค้าเพื่อนำสินค้าของเกษตรกรและสหกรณ์ไปแสดงและจำหน่าย รวมทั้งหาช่องทางทางการตลาดอย่างจริงจัง 14.จัดตั้งศูนย์เรียนรู้เพื่อการเพิ่มรายได้เกษตรกรยางพารา เพื่อให้ความรู้เกษตรกรเกี่ยวกับการผสมผสานระหว่างยางพารากับพืชเศรษฐกิจอื่นๆ ในแต่ละท้องถิ่น

รวมทั้งปรับแก้กฎหมายเรื่องการซื้อขายไม้ เพื่อให้ไทยเป็นศูนย์กลางในการซื้อขายไม้เศรษฐกิจอย่าง
เสรี เช่น ไม้ยางนา ไม้ตะเคียนทอง อบรมวิธีการกรีดยางที่ถูกต้องวิธีให้ชาวสวนและผู้รับจ้างกรีดยางเพื่อ
เพิ่มผลผลิตและรายได้ และสร้างความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการบริหารธุรกิจให้กับเกษตรกรและ
สหกรณ์ เพื่อลดต้นทุนการผลิต และการหาช่องทางจำหน่ายสินค้า สุดท้ายนี้ควรเร่งให้มีการใช้ยาง
ภายในประเทศให้เพิ่มขึ้นมากกว่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน อย่างน้อยต้องมีสัดส่วนใกล้เคียงกับมาเลเซีย